

Повѣствованіята наші не треба да са нитò сѹхи, нитò продолжителни, паче нѹжно ѣ да ѿзображаваме всеко дѣло ѿснѹ ѿ благочиннѹ, ѿзложивше ѳнѿм разсѹжденіѿм ѿ ѿвстоѿтельства, койте са доволни паче да ѿзаснѿтѹ дѣлото, ѿ да мѹ дадатѹ поголѣма вѿжностѹ, ѿзвѣгѿюще безвременныте ѿ безполѣзныте ѿзводеніѿм.

Многѹ ѣ неѹгѳдно ѿ досѳдно, когдѳто на всеко магновеніѿе пресѣкаваме повѣствованіята, ѿ ѿскаме да запѳмниме ѿменѳта на челоѣцыте ѿ на бѣщитѣ, зарадѹ който говориме повтѳрѿюще преждеречѣнныте, ѿ пакѿ ѿ началѿ възвращѿющеса ѿ прѳчѿѿ. Чесѹ рѳди когдѳ ѿскаме да повѣствуѣваме нѣщо, треба да го пѳмниме добрѣ, ѿ пѣрѿѹ да го ѿзложиме на ѳѹмѳтѹ си.

Многѹ ѣ неприлично ѿ товѳ, когдѳто ѿтѿгощѿваме челоѣцыте сѹ повѣствованіѿм вѣтѹхи ѿ на всѿчкѿте ѿзвѣстны, ѿлѿ безѹмны ѿ безсѳльны: ѿлѿ когдѳто ги ѿгорчѿваме привѳдѿще повѣствованіѿм печѳльны ѿ горестны: ѿлѿ когдѳто ги засрѳмѹваме, ѿлѿ прѳвиме да се гнѹсѿтѹ ѿ скѣрныте ѿ досѳдѿтельныте нашы слова.